

Hồi thứ chín mươi ba

Hứa Thái Bình Không Biết Tuân Lệnh Ai

Dột nhiên Âu Dương Tinh hét lên một tiếng khiến cho bao nhiêu người trong trường đều chú ý vào nàng.

Hứa Thái Bình nói:

- Dừng lại! Ta có gia hại người đâu?

Âu Dương Tinh nói:

- Trên giày Lục Minh Vũ có thứ linh dược để tránh trùng độc, hiển nhiên hấn đang chờ Huỳnh trưởng lão phóng độc vật ra. Đại khái hấn đã nắm vững một đòn chí mạng khi Huỳnh trưởng lão thi triển độc vật.

Mọi người nghe Âu Dương Tinh nói vậy đều nhận là có lý nhưng không kinh dị chút nào. Vì ai cũng cho rằng nhà nàng có môn tuyệt học gia truyền về nhãn lực. Chỉ A Liệt và Cao Thanh Vân nhận ra điều khác lạ vì Âu Dương Tinh đối với môn này biết ít lắm.

Cao Thanh Vân liền cất tiếng hỏi:

- Sao cô biết trên giày hấn có thuốc?

Âu Dương Tinh đáp:

- Lúc hấn tử đấu nội lực hơi thuốc trên giày tiết ra, nên ta tin rằng hấn đã đụng tay chân vào giày vì phải có nội lực thúc đẩy, chất thuốc mới phát triển.

Mọi người trong trường đều tỉnh ngộ, nhận ra Lục Minh Vũ đã tính trước cách trừ khử Huỳnh Tam Độc nên hấn cố ý tử đấu nội lực và dụ đối phương phóng độc vật. Dĩ nhiên hấn có thủ pháp đặc biệt chờ khi nào Huỳnh Tam Độc phóng rắn độc ra là kiểm chế đối phương đưa vào đất chết.

Nhất Đơn đại sư đồng dạc niệm:

- Thiện tail Thiện tail Lục thí chủ tâm muu ác độc thật là đáng sợ. Bần tăng nghe nói ngày trước Nhân Ma có thứ Ma công tâm pháp kêu bằng “đoạt chi thuật” cũng giống như cổ

thuật. Tâm pháp này có thể nhân lúc tử đấu nội lực để đối phương phân tán tâm thần mà xâm nhập vào tâm linh kiểm chế đối phương đến tuyệt mạng.

Mắt Lục Minh Vũ chiếu ra những tia hàn quang nhìn chằm chặp vào mặt Huỳnh Tam Độc, miệng không lên tiếng.

Cao Thanh Vân vội nói:

- Vưu trưởng lão! Hãn đã thi triển cổ thuật mà trưởng lão không trợ lực Huỳnh trưởng lão thì e rằng lát nữa sẽ không kịp.

Vưu Nhất Đơn thủy chung vẫn úy kỵ bọn Cực Lạc giáo, vì Hứa Thái Bình đã ra tay khiến lão càng hồi hộp trong lòng. Giả tử lão mạo hiểm tiến vào, biết đâu lần này chúng có cao thủ danh gia xuất hiện nguyên hình dùng độc kỹ để kiềm chế lão.

Nghe Cao Thanh Vân hỏi câu này, Nhất Đơn nhận thấy tình thế bất diệu, không thể chần chờ được nữa, đành vung trượng tiến ra đập mạnh vào chỗ kiếm trượng giáp nhau.

Lão vừa động thủ mọi người đều kinh hãi giật mình, vì thủ pháp chiết khai binh khí hai bên như vậy là phải tin nội lực của mình hơn được một bên mới có hiệu quả. Bằng ngược lại phát trượng đó không thành công thì thật nguy hiểm. Hai bên đang tử đấu nội lực ào ạt xô ra lập tức tụ lại để phản ứng chiêu trượng của lão.

Đức lực một người thì chống cự làm sao được với nội lực của hai tay đại cao thủ.

Bỗng nghe đánh "bình" một tiếng. Cả hai người Lục Minh Vũ và Huỳnh Tam Độc đều bị hất ra ba bước.

Lục Minh Vũ không tin Vưu Nhất Đơn nội lực mãnh liệt đến thế, hấn dương mắt lên nhìn lão.

Vưu Nhất Đơn lớn tiếng quát:

- Lục Minh Vũ! Lại đây!

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp:

- Bao nhiêu anh em Cực Lạc giáo hãy nghe đây! Bản nhân mà động thủ là lập tức các vị phải ra tay chém những người gần nhất.

Hãn vừa ra lệnh, Vưu Nhất Đơn bất giác lùi lại hai bước.

Cao Thanh Vân đảo mắt nhìn quanh thấy bao nhiêu người trong trường đều lộ vẻ lo âu, rút khí giới cầm tay vận công đề phòng. Diễn biến này khiến cho y không nhận ra được những ai là người trong Cực Lạc giáo.

Tuy cố công phòng bị, nhưng nếu xảy ra cuộc chiến toàn diện, vẫn có nhiều người bị ám toán. Vì bọn Cực Lạc giáo đều là những tay cao thủ đương thời mà họ phải lộ chân tướng thì dĩ nhiên nắm chắc giết được người mà họ hạ thủ, chẳng nề gì đến tình đồng môn hay nghĩa bạn bè.

Tình trạng này mà khai diễn e rằng là một tấn bi kịch rất lớn trong lịch sử võ lâm.

Cao Thanh Vân quay đầu lại đồng dục hỏi:

- Lục Minh Vũ! Người toan tính chuyện gì?

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp:

- Nếu người có ý đưa điều kiện ra thương lượng thì nói năng như vậy cũng hay. Ta cùng Phong sư huynh và Hứa Tam gia tạm thời rút lui, các người không được vọng động.

À Liệt tức giận quát:

- Ai chịu mặc ai chứ ta không chịu.

Lục Minh Vũ nói:

- Nếu người không kể gì đến tánh mạng Âu Dương Tinh thì hãy nói bướng.

Quả nhiên À Liệt sững sờ đưa mắt nhìn Âu Dương Tinh.

Lục Minh Vũ hô:

- Hứa Thái Bình! Chuẩn bị hạ thủ!

Hứa Thái Bình đáp:

- Giáo chủ cứ yên tâm.

Hắn cố ý vung đao lên cho hào quang thấp thoáng tăng thêm sát khí.

À Liệt quả nhiên chịu lún nói:

- Lục Minh Vũ! Người hãy thả Âu Dương Tinh trước, không thì chúng ta liều mạng.

Lục Minh Vũ đáp:

- Vụ này hãy thương lượng đã. Dĩ nhiên người sợ ta đi rồi sẽ bội ước không thả Âu Dương Tinh, nhưng bên ta cũng phải đề phòng người không giữ lời hứa.

À Liệt nói:

- Trên thế gian thật khó kiếm con người hèn hạ như người. Người đừng sợ chúng ta nuốt lời.

Lục Minh Vũ lạnh lùng nói:

- Người hãy giữ mồm miệng cho sạch sẽ một chút. Nên biết con nhỏ kia còn ở trong tay chúng ta.

À Liệt hững hờ đáp:

- Ta muốn thỏa mạ người là quân khốn kiếp. Này này! Người mà động đến một cái chân lông của y thì ta thề rằng quyết phân thân người làm muôn đoạn.

Chàng nói câu này không phải khoác lác vì bản lãnh chàng hiển nhiên có thể làm như vậy, nếu Lục Minh Vũ không nghĩ gì nữa thì cứ thi gan với chàng.

À Liệt hiện giờ chỉ còn chờ cơ hội giết chết Phong Càn. Sau đó chàng có thể đối phó với bọn Lục Minh Vũ một cách dễ dàng.

Lục Minh Vũ tuy còn rất nhiều cao thủ Cực Lạc giáo, nhưng bên này Cao Thanh Vân và mấy tay cao thủ tuyệt đỉnh vẫn đủ sức đối chọi với bọn thủ hạ của hắn. À Liệt đủ sức quyết một trận tử chiến thì kết quả sẽ đưa đến chỗ cực kỳ thảm hại.

Lục Minh Vũ hẳn học hỏi:

- Người tưởng ta không dám hạ thủ chăng?

Cục diện lúc này khẩn trương hơn lúc nào hết. Toàn thể quần hùng đều nín thở không lên tiếng để chờ diễn biến phát triển.

▲ Liệt toan lên tiếng thì Phong Càn đã nói:

- Minh Vũ! Người tính sao?

Từ nãy tới giờ Phong Càn không mở miệng. Lúc này cục diện biến hóa cực kỳ nguy hại, hắn mới phát ngôn.

▲ Liệt quát lên:

- Người hãy ngậm cái miệng chó má lại. Không thì ta hạ sát người trước.

Phong Càn thủng thẳng đáp:

- Bây giờ ta đành chịu rồi, trừ phi người trả lại tự do cho ta.

▲ Liệt nói:

- Người muốn được tự do cũng không khó, nhưng người phải hạ lệnh buông tha Âu Dương Tinh trước đi. Việc này chỉ liên quan giữa hai người chúng ta, người cứ tin ta đi.

Phong Càn toan trả lời thì Lục Minh Vũ cười khùng khục nói:

- Tra Tư Liệt! Người lắm rồi! Hứa Thái Bình là người của bản giáo thì y chỉ nghe mệnh lệnh của ta. Người đừng hòng dùng lời nói khéo mà đưa đẩy kẻ khác.

▲ Liệt hỏi:

- Phong Càn! Lục Minh Vũ nói vậy người đã nghe rõ chưa?

Phong Càn lập tức hạ lệnh:

- Hứa Thái Bình! Buông tha con nhỏ đó ra!

Hứa Thái Bình ngạc nhiên ngập ngừng đáp:

- Dạ dạ...

Lục Minh Vũ quát lên:

- Người không được tha thị.

Hứa Thái Bình lại một phen kinh ngạc miệng ấp úng:

- Dạ dạ...

Hắn không biết theo ai mặt đầy vẻ ngơ ngác.

Vụ này chẳng những Hứa Thái Bình ngơ ngác mà cả những người bàng quang đều kinh di, vì cục diện biến hóa vượt qua sự tiên liệu của quần hào.

▲ Liệt cũng cảm thấy chân tay luống cuống. Chàng lớn tiếng quát:

- Hứa Thái Bình, mau mau thả Âu Dương Tinh ra.

Hứa Thái Bình lại đáp:

- Dạ dạ...

Phong Càn đồng dặc nói:

- Người đừng sợ gì hết. Độc lực của Vạn kiếp đan, ta có thể giải cho người được.

Lục Minh Vũ nói ngay:

- Đừng nói giỡn! Phong sư huynh không quen biết quái y Tề Duy Ngã.

Phong Càn sáng giọng:

- Ờ, rằng kẻ không biết Tề Duy Ngã là người chứ không phải ta.

Lục Minh Vũ ngơ ngác không hiểu Phong Càn nói vậy là nghĩa làm sao. Hắn tưởng chừng có điều chi ngoắt ngoéo.

Phong Càn lại nói tiếp:

- Bất quá người chỉ biết Tề Duy Ngã dưới bộ mặt giả. Còn ta đây hiểu rõ lai lịch hắn. Ta nói cho người hay cũng chẳng hại gì. Hiện giờ hắn cũng ở đây.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Phong sư huynh nói vậy liệu có ai tin chẳng?

Phong Càn đáp:

- Điều đó muốn chứng minh chẳng khó gì: Điểm thứ nhất là ta sai y đến kiếm người, dĩ nhiên y không nói vụ bí mật đó cho người nghe. Điểm thứ hai là có thể kêu y ra đây cho người biết chân tướng.

Lục Minh Vũ xoay chuyển ý nghĩ rất mau rồi quyết đoán.

Hắn ngửa mặt lên trời cười nhạt nói:

- Phong sư huynh còn muốn gạt cả tiểu đệ thì thật là chuyện đáng nực cười.

Phong Càn nói:

- Đây là người bức bách ta phải làm như vậy. Nếu ta không kêu Tề Duy Ngã ra mặt, Hứa Thái Bình chẳng có cách giải được chất độc chắc y phải hành động theo mệnh lệnh của người.

Hắn hất mặt nhìn sang đầu tường mé tả hồ:

- Tề Duy Ngã! Người hãy ra đi.

Trên đầu tường này có bảy, tám người ngồi. Một người theo lời nhảy xuống sân.

Quần hùng đều ngạc nhiên nhìn lại thấy y thân hình cao lớn lối bốn, năm chục tuổi. Chính là Lữ Nhất Linh, một tay cao thủ phái Nga Mi.

Lữ Nhất Linh quả nhiên là một một tay y đạo nổi tiếng trong võ lâm.

Trước hết Lữ Nhất Linh xoay lại nhìn bọn Trịnh Nhất Trần, Lục Nhất Biều và Du Nhất Phong ngồi ở đầu tường bên kia và đều là những tay cao thủ phái Nga Mi. Hắn chấp tay tỏ ra hối hận và xin lỗi rồi quay lại bảo Lục Minh Vũ:

- Lẽ ra giáo chủ không nên tranh hơi với lệnh sư huynh. Bản nhân là Tề Duy Ngã. Tuy diện mạo có khác, nhưng khẩu âm vẫn thế, tưởng giáo chủ cũng nhận ra rồi và tin rằng bản nhân đã gặp giáo chủ dưới bộ mặt giả.

Hắn quay lại nhìn Hứa Thái Bình hỏi:

- Hứa huynh! Hứa huynh có nhận ra tiểu đệ chăng?

Hứa Thái Bình gật đầu, vẻ mặt băng khuâng như người mất bực. Hắn quay lại nhìn Lục Minh Vũ nói:

- Lệnh sư huynh năm trước đã nói là giáo chủ bản tính tráo trở và là người tàn độc hung ác, e rằng có ngày không chịu tuân lệnh thành hư việc lớn, nên phái thuộc hạ gia nhập Cực Lạc giáo và đưa Vạn kiếp đan cho giáo chủ để chế ngự bọn thuộc hạ. Cái đó là để phòng giáo chủ chống lại mệnh lệnh của lệnh sư huynh. Giáo chủ đã mượn Vạn kiếp đan để kiến tạo quyền lực thì cũng vì nó mà mất hết quyền hành. Ngày nay giáo chủ tỏ thái độ chống đối đúng như lời tiên liệu của lệnh sư huynh. Vậy từ giờ trở đi các hạ không còn là giáo chủ Cực Lạc giáo nữa.

Lục Minh Vũ biến đổi sắc mặt nhìn Hứa Thái Bình nói:

- Hứa Thái Bình! Người cứ ứng thuận không giết Âu Dương Tinh là Tra Tư Liệt lập tức giết chết Phong Càn. Chất độc trong mình người sẽ do ta phụ trách hóa giải.

Mọi người đều quay lại nhìn Hứa Thái Bình thì sắc mặt hắn biến đổi kịch liệt.

Phong Càn nói:

- Hứa Thái Bình! Nếu người nghe lời hắn thì lập tức ta sai Tề Duy Ngã làm cho chất độc trong mình người phát tác và người sẽ phải khổ sở suốt đời.

Hứa Thái Bình mắc vào thế kẹt giữa chỗ hai chủ tranh dành nhau. Đột nhiên hắn lớn tiếng:

- Hồng rồi! Hồng rồi! Hứa Thái Bình này lầm lạc sa vào tà giáo, bị kiềm chế mấy mặt. Dữ nay chết là đáng, nhưng cũng còn giữ được con người thanh bạch.

Lữ Nhất Linh tức Tề Duy Ngã lạnh lùng hỏi:

- Hứa Thái Bình! Người nói thế là nghĩa làm sao?

Hứa Thái Bình cả kinh thất sắc, không dám nhúc nhích.

Hiển nhiên hắn sợ Tề Duy Ngã đến cực điểm, thậm chí không dám tự sát nữa.

Những người lão luyện giang hồ đều hiểu là Hứa Thái Bình quá sợ Tề Duy Ngã chứ không phải sợ chết, vì hắn biết thủ đoạn của Tề Duy Ngã có thể làm cho người ta phải đau khổ đến cùng cực, muốn chết cũng không xong. Dù hắn đã quyết tâm giải thoát mà vẫn còn sợ đến thế.

Giữa lúc đó một tràng cười sang sảng vang lên. Mọi người nhìn lại thì ra Tra Tư Liệt.

Chàng thiếu niên anh tuấn mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn Lữ Nhất Linh nói:

- Tề Duy Ngã! Vạn kiếp đan của người hãm ai thì được chứ đừng hòng dọa ta, đối với Tra Tư Liệt, cái đó không đáng một đồng.

Lục Minh Vũ đang bực mình, liền xen vào:

- Không phải gã nói khoác đầu. Lúc này gã uống một viên Vạn kiếp đan mà chẳng việc gì cả.

Λ Liệt nói:

- Bản nhân không sợ chất độc này không có chi là lạ. Sự thực bất cứ ai bị thuốc độc kiếm chế, bản nhân cũng có thể giải trừ giúp cho.

Tề Duy Ngã đáp:

- Người đừng nói khoác.

Λ Liệt hỏi:

- Giả tỷ ta thí nghiệm ngay đương trường và chứng minh được ta có thể chống lại chất độc thì người tính sao?

Tề Duy Ngã nhú mày, đáp:

- Võ đạo cao thâm khôn lường. Con người luyện công có thể đến trình độ chống được chất độc nhưng đáng tiếc không thể khiến cho người khác cũng như mình.

Λ Liệt nói:

- Người lầm đó, vừa rồi độc kiếm của Phong Càn đã đả thương hai người. Hẳn bảo chất độc đó thiên hạ không ai giải cứu được, vậy mà sự thực ta đã giải trừ cho người ta rồi.

Tề Duy Ngã nói:

- Chất độc trên lưỡi kiếm khác hẳn với chất độc Vạn kiếp đan.

Λ Liệt hỏi:

- Có phải người muốn nói chất độc Vạn kiếp đan còn ghê gớm hơn?

Tề Duy Ngã đầy vẻ tự tin đáp:

- Đúng thế!

Λ Liệt hỏi:

- Ta đã uống Vạn kiếp đan mà vẫn bình yên vô sự. Cái đó còn chưa đủ làm bằng chứng hay sao?

Tề Duy Ngã đáp:

- Vừa rồi ta đã nói: Người có thể luyện công phụ tạm thời kìm hãm được chất độc đó, nhưng vẫn bị tổn hại.

Λ Liệt nói:

- Người không tin thì trước mặt mọi người lại đưa cho ta mấy thứ độc vật để ta thử nếm xem.

Tề Duy Ngã cười lạt đáp:

- Hay lắm!

Lập tức hắn lấy ra một cái bình thủy tinh nhỏ. Trong bình chứa chất nước xanh đỏ. Hắn nói:

- Đây là loại thứ nhất.

À Liệt nói:

- Ta cần mời một vị thay ta để giám thị Phong Càn đã.

Tề Duy Ngã nói:

- Người mà bị chất độc phát tác chết người thì bao nhiêu việc trên thế gian chưa làm xong cũng đành bỏ đó, người quan tâm làm chi?

À Liệt nói:

- Không được.

Chàng đảo mắt nhìn toàn đường chỉ thấy có Cao Thanh Vân là hơn hết, nhưng y bận giám thị Lục Minh Vũ, không thể phân tâm được. Còn ngoài ra, kể cả Phong Hỏa Song Kiếm chẳng ai muốn lãnh trách nhiệm này nên không lên tiếng.

Đột nhiên một thanh âm chói tai cất lên:

- Tra công tử! Để huynh đệ đại lao được chăng?

Hắn chưa dứt lời người đã xuất hiện. Chính là Tăng Lão Tam với cái đầu trọc lóc ngồi trên đầu tường lão lại phát ra thanh âm chói tai nói tiếp:

- Huynh đệ không biết tự lượng sức lực, nhưng phóng tầm mắt nhìn ra toàn trường thì chỉ có một mình Tăng Lão Tam này là trúng cách.

Tăng lão tam nói mấy câu như chọc vào tai mọi người, khiến ai cũng phải buồn nôn. À Liệt cả mừng hỏi:

- Tăng Tam gia đứng ra là phải lắm. Có điều tam gia đừng nói khoác. Tại sao tam gia dám bảo chỉ có mình là trúng cách?

Tăng lão Tam đáp:

- Trời ơi! Có vậy mà Tra huynh cũng không hiểu, thật khiến cho Tăng mỗ buồn quá. Chắc Tra huynh cũng biết lão tam kính trọng Tra huynh phi thường.

Quần hùng hận mình chẳng thể bịt được miệng lão lại, vì lẽ thanh âm lão đã khó nghe lại còn ra điều trách móc À Liệt, giọng nói càng thêm khả ố.

À Liệt tựa hồ chẳng bực mình vì lão chút nào, chàng nói:

- Vậy tiểu đệ xin lỗi Tăng tam ca. Tiểu đệ đã làm cho tam ca phải thất vọng.

Tăng lão tam đáp:

- Không sao! Không sao! Tra huynh ra đời chưa được bao lâu tất không tránh khỏi điều thiếu sót kinh nghiệm. Ta tin rằng Tra huynh trải qua một thời gian rồi sẽ tiến bộ khác ngày nay nhiều.

A Liệt hỏi:

- Tăng tam ca! Có điều Tam ca chưa nói đến lý do tại sao chỉ có Tam ca trùng cách?

Tăng lão Tam hỏi lại:

- Tra huynh chưa hiểu thật ư? Tăng mỗ đành nói ra vậy.

A Liệt giục:

- Tam ca nói đi!

Quần hùng rất khó chịu vì phải nghe giọng nói vô duyên lại rườm rà của Tăng Lão Tam.

Lục Minh Vũ lên tiếng:

- Câm họng đi! Người muốn làm gì thì làm. Hà tất phải nói lảm thảm!

Tăng lão Tam đảo cặp mắt vô thần ngó Lục Minh Vũ hỏi:

- Người bảo ai câm họng? Lạ thiệt, người đã làm bao nhiêu điều tàn ác, đáng lý tự mình phải ngậm miệng, lại còn làm oai làm phước, hống hách cái gì?

Lục Minh Vũ biết Tăng lão Tam là con người không nên dây vào. Nếu là lúc bình thời thì còn có thể ra tay giết lão được nhưng hiện giờ không thể động thủ, còn gây lời với lão thì chỉ bực tức mà chết.

Hắn liền hỏi:

- Bản nhân chỉ lên tiếng thay cho mọi người, vì không ai muốn dây với người. Người không nhận thấy toàn thể ở đây đều ghét cay ghét đắng người ư?

Hắn khôn khéo làm cho câu chuyện ra to, bắt quàng cả quần hùng vào. Hắn có ý khiêu khích cho người khác lên tiếng.

Tăng lão Tam lại cất giọng khó nghe hơn:

- Dù người là kẻ có tài miệng lưỡi, nhưng bữa nay người không làm trò gì được đâu. Người có biết bao nhiêu cao thủ danh gia trong võ lâm đều muốn giết người. Cả Phong Càn cũng chẳng chịu buông tha người đâu.

Lục Minh Vũ chưa đáp lời thì Tăng lão Tam lại nói tiếp:

- Tra huynh! Tra huynh cũng đã biết Phong Càn là truyền nhân của Ma Giáo. Trong mình hắn rất nhiều công phu cổ quái. Ghê gớm nhất là thuật Di tâm đoạt chí, thuật này có thể khiến cho người ta di chuyển mất chủ ý mà mình không hay có khi còn làm giảm chí phấn đấu nữa.

A Liệt hỏi:

- Chí phấn đấu của tiểu đệ đã giảm bớt chưa?

Tăng lão Tam đáp:

- Có sút giảm rồi. Nếu là người khác tất bị nguy hiểm nữa.

A Liệt hỏi:

- Tăng Tam ca không sợ hấn ư?

Tăng Lão Tam đáp:

- Đừng nói giỡn! Hấn sợ lão tam thì có. Lão tam chỉ nói thêm mấy câu nữa là tâm thần hấn không tập trung được liệu còn đối phó với lão tam được chăng?

Lão nói câu này rất hợp tình hợp lý. Có điều mọi người vẫn ngấm ngấm thóa mạ lão sao không nói huých toẹt ra mà còn dùng dằng khiến ai nấy đều phải bực mình?

Λ Liệt đột nhiên bật tiếng cười khoan khoái, khiến quần hùng phải ngạc nhiên.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Sao? Tra huynh tưởng ta nói khoác chăng?

Λ Liệt đáp:

- Không phải đâu. Tiểu đệ chợt nhớ tới một người. Người đó thường cặp kè với lão tam, bữa nay có đến đây không?

Tăng lão lam đáp:

- Y có đến, chẳng những người thường đi tới Tăng mõ mà cả người từng chia sẻ hoạn nạn với ta nữa.

Lão ngấm ngấm cho Λ Liệt hay chẳng những Liễu Phiêu Hương đã tới đây mà còn có cả Phùng Thúy Lam nữa.

Λ Liệt nói:

- Nếu vậy để tiểu đệ giải quyết xong vấn đề này đã. Hứa Thái Bình hãy nghe đây!

Quần hùng thấy chàng nói vậy đều lắng tai. Hứa Thái Bình hỏi:

- Chuyện gì?

Λ Liệt đáp:

- Vừa rồi người tự nhận lầm lỡ sa vào tà giáo để đến nỗi phải làm tội mọi cho người. Vậy khi người khỏi bị chất độc kiểm chế, có chịu cải tà qui chính không?

Hứa Thái Bình đáp:

- Dĩ nhiên ta chịu liền.

Λ Liệt nói:

- Bao nhiêu người trong Cực Lạc giáo đều phải uống độc dược và bị kiểm chế vĩnh viễn. Tâm tính cũng đổi thành tà ác. Nếu ai sinh lòng phản bội thì tới kỳ không được uống thuốc giải và lập tức mắc phải thảm trạng suốt đời. Tình hình này chắc người đã biết rồi. Ta có đủ lực lượng giải thoát nỗi đau khổ cho người. Còn bao nhiêu người khác ở Cực Lạc giáo cũng có thể cầu ta điều trị cho. Ta nhất định giữ bí mật, quyết không tiết lộ...

Vietkiem.com